

Oberst Lemfort havde 3 Børn:

Maria Rebekka, født den 4. April 1688. Hun var Katolik som Moderen og indtraadte i Ordenen Congrégation de Nôtre Dame i Mainz den 28 April 1711. Hun aflagde Klosterløftet i 1714 og døde her i Aaret 1752.¹⁾

Gustav Wilhelm, født den 17. December 1690. Døde Aaret efter den 21. Marts.

Zakarias Lemfort, der fødtes den 13. Juni 1692. Han tjente først som Underofficer saavel ved den Trondhjemske Garnison som i København, men blev i 1709, den 30. August, paa Generalmajor Schultz' Anbefaling, udnævnt til Sekondløjtnant ved Faderens Regiment i Trondhjem. Han synes at være bleven forfremmet til Premierløjtnant og ogsaa at have fungeret en kort Tid (6.—31. Decbr. 1710), men døde snart efter, den 24. Maj 1711, knap 19 Aar gammel. Med ham uddøde paa Mandssiden den adlede Linie af Familien Lemfort.

Kaptajn Niels Alfsen og Sønnen Alf Nicolaj Alfsen.

Af J. C. V. Hirsch.

Fra norsk Side er der i dette Tidsskrifts sidst udkomne Hefte (V 5 Side 34 til 45) anstillet en minutøs Undersøgelse om, hvorvidt den i 1779 som kejserlig Generalmajor hedenfarne Alf Nicolaj Alfsen burde betragtes som dansk, eller som norsk. Sagen er vel i og for sig af ringe Betydning, da Danmark og Norge i det 17de og 18de Aarh. vare saa nøje forbundne, at Embedsstanden — og da i særlig Grad, Officersstanden — kan betragtes som fælles for begge Riger, men da Forfatteren af dette Indlæg i sin Tid blev den middelbare Aarsag til,

¹⁾ Chronik der „Welschen Nonnen“, herausgegeben, von Leonhard Wassermann (efter Medd. fra Mainzer Stadtbibliothek). Her kaldes hun *Anna* Rebecka von Lemfort. Det bayerske Kredsarkiv i Würzburg, hvor Kongregationens Arkiv opbevares, har ikke kunnet give Oplysninger.

at den hidtil gængse Anskuelse om Alfsens Oprindelse er bleven rokket, maa jeg anse det som en Pligt at oplyse, hvad der vides om Generalmajorens Herkomst.

Ifølge Traditionen gik Alf Nicolaj Alfsen for at have været „en norsk Bondegut“, der, — efterat have opnaaet Officersudnævnelse, gik i fremmed Krigstjeneste, hvor han udmærkede sig — og som „norsk Bondegut“ er han vandret over i Ankers norske Generalspersoner og i dansk biogr. Lex., og var som Følge deraf paa bedste Veje til at vandre videre om, da norsk Oberstløjtnant H. I. Barstad i 1907 — med Forfatteren af dette Indlæg som Hjemmelsmand — oplyste at Alfsen var Søn af en Kaptajnløjtnant i det danske Marineregiment og døbt i Garnisonskirken i Kjøbenhavn.

Det maatte saaledes anses for afgjort, at der var slaet en Pæl igennem Legendens om Bondegutten, og Forfatteren af Afhandlingen i Tidsskriftets V, 5, synes da ogsaa — skønt modstræbende — at ville indrømme, at Sandsynligheden talte for at Generalmajoren var født i Danmark som Søn af en dansk Officer, men nedlægger en bestemt Indsigelse imod, at man paa Grundlag af disse Omstændigheder betragter Alfsen som dansk, da han er udsprungen af en norsk Æt, og — efter Forfatterens Formening — har tilbragt sin Barndom og Ungdom i Norge. Et saadant Ræsonnement har ogsaa sin Berettigelse, og der er da næppe nogen Anledning for Danmark til at reklamere Generalmajor Alfsen som „dansk“ — ialt Fald ikke, naar Niels Juel eller andre i Norge af danske Slægter tilfældig fødte Medlemmer skulle gives i Bytte, — thi Alf Nicolaj Alfsen har som Officer i den dansk-norske Hær, gjort sig skyldig i en Kapitalforseelse ved at udeblive fra sin Afdeling udover given Orlov, svige den Ed, han havdes voret sin Konge og med velberaad Hu give sig i en anden Fyrstes Sold, uden at være løst fra de Forpligtelser han havde mod sit Fædreland, en Forseelse, der udsatte ham for offentlig at blive citeret ved Trommeslag i flere af Landets Fæstninger og for at hans Navn — som Rømningmand — blev opslaaet paa Galgen, i Tilfælde af at han ikke fulgte Citationen. At man ikke

greb til slige Midler overfor Alfsen, skyldes formentlig det Slægtskabsforhold, hvori han stod til Familien Wilster.

Hvorvidt Alfsen har tilbragt sin Barndom og Ungdom i Norge, kunde dog være Tvivl underkastet, men for at faa dette Punkt nærmere belyst, er det nødvendigt at referere Faderens, Niels Alfsens militære Løbebane.

Efter hvad der oplyses af Forfatteren i personalhist. Tidssk. V, 5, 44 ff, Arkivar i det norske Rigsarkiv E. A. Thomle, var Niels Alfsen Søn af Alf Jacobsen paa Myrer og Fossum i Ejdsvold og vel født under eller kort før Svenskekrigen 1657—60. Formentlig er han under Gyldenløvefejden indtraadt som Menig i den søndenfjeldske Marinebataillon og med Mandskab af denne kommen ned til Kjøbenhavn for at indlemmes i det i 1680 under Flaaden oprettede danske Marineregiment, i hvilket han i 1684, da han udnævntes til Fændrik, stod som Sergent. Regimentet blev samme Aar overført fra Flaaden til Hæren og sat paa samme Fod som de øvrige danske Infanteriregimenter, idet man fraveg den oprindelige Bestemmelse kun at benytte det som Soldateske paa Orlogsskibene. Om Alfsen allerede da var gift, kan ikke eftervises. En Vielse i en af de kjøbenhavnske Kirker, er ikke funden, men den $23/3$ 1686 fik han og hans Hustru Else Olufsdatter en Søn — Oluf — døbt i Trinitates Kirke i Kjøbenhavn, og Aaret efter den $12/7$ fik de samme Ægtefolk sammesteds døbt Datteren Ingeborg Marie. Det har ikke været muligt at efterspore naar og hvor denne Alfsens 1ste Hustru er død, men den $20/12$ 1697 var han Enkemand og blev da uden foregaaende Trolovelse og Lysning hjemmeviet til Oberstløjtnant og Tøjmester Johan Jacobsen Wilsters Datter Carlotte Amalie, og allerede den $17/3$ 98 havde Ægteparret ifølge det af Arkivar Thomle efter en Afskrift af nu brændte Kirkebøger, en Datter, Else, til Daab i Ejdsvold Kirke.¹⁾ Var der ikke her en Mulighed for, at der forelaa en Forvexling mellem Niels Alfsen og Broderen Fændrik Jacob Alfsen, thi det ser mærkeligt ud, at Niels, som blev viet i Kjøbenhavn den $20/12$

¹⁾ personalhist. Tidssk. V, 5, 41.

1697 og endnu i Februar 1698 var stærkt engageret her nede, i Marts kunde have Barn i Kirke i Norge. Det forholdt sig nemlig saaledes, at Niels Alfsen, som i 1691 var bleven udnævnt til Secondløjtnant og $17/11$ 1696 til Premierløjtnant ved Grenaderkompagniet af Marineregimentet, sammen med Svogeren Søløjtnant Daniel Jacob Wilster den $18/1$ 1698 havde fungeret som Forlovere for Major Martin Maul af dansk Artilleri. Maul havde i 1ste Ægteskab været gift med Anna Wilster, Datter af Oberstløjtnant Johan Jacobsen W. og havde efter hendes Død indgivet Andragende om at ægte hendes Søster Dorothea Wilster, men dette var bleven afslaaet paa Grund af Dorotheas nære Slægtskab med Mauls 1ste Hustru. Da Majoren vel har ræsonneret som saa, at Konsistorium vilde give Kjøb, naar det stod overfor et fait accompli tog han med sin Brud og sine 2 Svogre, Alfsen og Wilster op til Landsbyen Tikjøb i Nordsjælland, hvor han formaaede Sognepræsten, Magister Wichmann Hassebart til at forrette Kopulationen. Men Maul havde gjort Regning uden Gejstligheden, thi efterat de Nygifte vare retournerede til Hovedstaden, mødte Kaptajnvagtmesteren $27/1$ i Majorens Kvarter, forkyndte ham efter højere Ordre Arrest og førte ham ud til Kastellet, medens Sagen mod ham og Dorothea henvistes til den Kommission, der for Sjællands Vedkommende var nedsat til at behandle Ægteskabssager, og denne blev ifølge Ordre af $8/2$ suppleret med Sjællands Bisp Dr. theol. Henrich Bornemann og Dr. Peder Jespersen.¹⁾ At de 2 Forlovere ogsaa ere blevne belagte med Arrest, er vist uden for al Tvivl. Præsten, der havde været saa letsindig at foretage Vielsen, blev efter en Landemodekjendelse indtil videre suspenderet. Den Arrest Major Maul var underkastet var dog af meget mild Art, thi i Instruxen til Kjøbenhavns Kommandant, Generalløjtnant Hans Schack, paalagdes det denne, at „logere Majoren vel“ og give Tilladelse til, at enhver der vilde besøge ham, kunde faa Adgang, kun ikke hans unge Hustru.²⁾ Paa Grundlag af den nedsatte Kommissions Undersøgelser skulde Sagen mod

¹⁾ Sjæll. Tegn. 51 Fol. 21.

²⁾ Koncept til kgl. Exped. 1698.

Majoren føres for det militære Forum, og efter Ordre af $12/3$ sammentraadte der en Krigsret med Generalmajor Laurits Munk som Præses og med 3 Oberster, 3 Oberstløjtnanter, 3 Kommandørkaptajner og 3 Kaptajner af Artilleriet som Bidsiddere, og skulle denne Ret dømme Majoren efter Loven og Krigsartiklerne, men den maatte ikke publicere Dommen før denne havde erholdt Kongens Approbation. Krigsrettens Kjendelse er gaat tabt, men den maa som Hovedpunkt have indeholdt Anullering af Ægteskabet, thi den $12/3$ indgav Maul et ydmygt Andragende til Kongen, hvori han bad om „Pardon für sich und seiner sähl Frauen Schwester, Dorothea Wilster, der durch fleischliche Erkäntniss gethaenen Falles halber, sampt für die bey der darauf erfolgten Copulation“,¹⁾ og den $3/5$ meddeles der ham fuld Tilgivelse, og det tillades ham, uden at udstaa Kirkens Disciplin, at maatte annamme Alterets Sakramente.²⁾ Efter at Hovedpersonen saaledes var skilt ud, anlagdes der Sag mod de andre Deltagere i denne uheldige Brudfærd, og den $1/3$ blev der beskikket Aktor og Defensor i Sagen mod Dorothea Wilster.³⁾ Processens Akter have ikke været til at finde, men Dorothea Wilster førtes kort efter til Bornholm, for at være udenfor sin fradømte Mands Rækkevide, og her ægtede hun $1\frac{1}{2}$ Aar senere Kaptajn Hans Andreas Dilleben af danske Artilleri.

Hvad Forloverne angik, da tilgik der $19/3$ Admiralitetet Ordre til at sætte Løjtnant D. J. Wilster under Tiltale. En lignende maa vel ogsaa være udfærdiget i Krigskancelliet for Niels Alfsens Vedkommende, men Krigskancelliets Arkiv er uheldigvis meget defekt for denne Periode. Endnu ved Udgangen af Marts var Sagen mod Forløverne ikke tilendebragt, og $3/4$ indgav Løjtnant Wilster da et Bønskrift til Kongen, hvori han bad om Pardon for sig og Grenaderløjtnant Alfsen, fordi de havde syndet mod Kirkeritualet § 309.⁴⁾ Alfsen siges i dette Bønskrift at være fraværende — i Norge. Hvis

¹⁾ Inds. Sag til K. K. 142, 1698.

²⁾ Sjæll. Tegn. 51 Fol. 96 f.

³⁾ Sjæll. Tegn. 51 Fol. 38.

⁴⁾ Inds. Sag til K. K. Marinens Affv. N. 207, 1698.

Barnefaderen personlig har været tilstede ved Daaben paa Ejdsvold den $17/8$, medens Sagen mod Niels Alfsen i Februar og Marts endnu verserede mod denne i Kjøbenhavn, maa Løjtnanten altsaa paa et tidligt Tidspunkt have gjort sig usynlig, thi først mod Slutningen af Marts kunde man faa et Overblik over, at alt syntes at gaa i Orden. Dersom Navnene Niels Alfsen og Charlotte Amalie Wilster ikke udtrykkeligt nævnes i den i personalhist. Tidssk. V, 5, 41 citerede Afskrift af Ejdsvold Kirkebog, er der en Mulighed for, at det til Daaben fremstillede Barn var Datter af Niels' Broder Jacob. Dette vilde da ogsaa tage sig bedre ud for Niels Alfsen og Frue.

Naar man skal bestemme, hvor den senere Generalmajor Alfsen har tilbragt sin Barndom og Ungdom, maa man holde for Øje, at Inkvarteringsforholdene ved de nationale og ved de hvervede Afdelinger vare vidt forskellige. Medens Officererne af de nationale Regimentter — saaledes som i Norge — fik anvist, eller forskaffede sig Kvarter indentor Kompagniets eller i alt Fald Bataillonens Udskrivningsrayon, det være sig nu i Kjøbstad eller i Landdistrikt, maatte Officererne ved de hvervede Regimentter, der altid havde Mandskab til Tjeneste, have fast Bopæl i den Regimentet anviste Fæstning eller befæstede Plads. Naar der derfor i personalhist. Tidsskrift V, 5, 41 gjøres gjældende, at Niels Alfsen „i den største Del af sit Liv har havt sin faste Bopæl paa Gaarden Mork i Ejdsvold“, kan dette ikke holde stik. Som Officer i det hvervede Marineregiment havde han fra 1680 havt Garnison i Regimentets Standkvarter Kjøbenhavn. Vi have allerede set, at hans 2 Børn af 1ste Ægteskab ere førte til Daab i den derværende Trinitatis Kirke og i Perioden 1699 til 1704 fik han yderligere 5 Børn døbte i kjøbenhavnske Kirker, nemlig: i Holmens K. $21/1$ 1699, $4/12$ 1700 og $13/8$ 1702, henholdsvis Døtrene, Kathrine, Anna og Johanne Jacobe — i Garnisons K. $18/6$ 1703 Sønnen Alf Nicolaj (der ganske rigtig — som Arkivar Thomle gjør opmærksom paa — ikke kan være den senere Generalmajor, da han blev begravet i Trinitatis K.

$\frac{1}{2}$ Aar gl.) og endelig $\frac{27}{6}$ 1704 den omkvæstionerede Alf Nicolaj.

Til Aaret 1705 har man altsaa gennem Kirkebøgerne en Stadfæstelse paa, at Faderen Alfsen har havt fast Bopæl i Kiøbenhavn, hvor han med en sjælden Liberalitet har fordelt Udførelsen af de glædelige og sørgelige Begivenheder i sin Husstand mellem 3 af Hovedstadens Kirker. Den $\frac{29}{9}$ 1703 udnævntes Niels Alfsen til Kaptajn og erholdt Kompagni i Regimentet efter fra $\frac{17}{11}$ 1701 at have ført Livkompagniet (Regimentschefens eget Kompagni) som Kaptajnløjtnant. Fra nu af var han i endnu højere Grad — baade i tjenstlig og i pekuniær Henseende — knyttet til sin Afdeling, thi forsømtes Kompagniet, kom det til at gaa ud over Kompagnichefs Pung. Det er derfor lidet sandsynlig, at Familien nu skulde have taget fast Ophold i Norge, og naar hans næste 3 Børn, Anna Martine, Frederikke Louise og Anna Cathrine ere blevne døbte i Ejdsvold Kirke, skyldes det vist Tilfældigheder at Charlotte Amalie har gjort Barsel under et Besøg i Mandens fædrene Gaard, thi der er intet der tyder paa, at Alfsen ikke var ved sit Kompagni i Kjøbenhavn, og der maa Konen — som Resultatet udviser da ogsaa have været, i det mindste til Tider.

I 1710 var Alfsens Kompagni ombord paa Dannebrog, da dette den $\frac{4}{10}$ sprang i Luften med Ivar Huitfeldt. Personlig var han ikke tilstede, da Katastrofen indtraf, og herom skriver hans Regimentschef Oberst Andichon den $\frac{10}{10}$ til Overkrigssekretæren: „Lors que Votre Excellence sera informée que nous avons toujours été en mouvement pour joindre la flotte Suedoise depuis son arrivée à Køgerbuch. J'espère qu 'Elle me tiendra excuse d'auoir tardé jusqu aujourdhuy ne l'ayant peu faire plustôt à lui faire savoir que la compagnie du capitaine Alffsen, qui etoit sur le Dannebrog a été envelopée le 4 de ce mois dans le malheur, arrivé a ce vesseau qui sauta ce jour là, le feu y ayant pris par un accident. Le capitaine Alffsen qui auoit eu permission de Sa haute Excellence¹⁾

¹⁾ Ulrich Christian Gyldenløve, Søn af Chr. 7. og Sophie Amalie Moth — f. $\frac{24}{6}$ 1678, † $\frac{8}{12}$ 1719 — General-Admiral (jfr. Biogr. Lex. VI, 347 f. f.

d'aller à Copenhague se trouve presentement sur le bord de l'Elephant, ou il se rendit la nuit du 5 au 6." Der var endnu nogle syge af Kompagniet i Kjøbenhavn og Andichon beder Overkrigssekretæren om at indvirke paa Kongen, saa at Alfsens Komp. atter kan blive retableret.¹⁾ Det har næppe været i Tjenesteanliggende at Alfsen har været fraværende. I saa Fald havde Regimentschefen sikkert anført dette som Begrundelse for, at én af hans Undergivne ikke var paa sin Post i et saa kritisk Øjeblik, da Flaaden søgte Fjenden, og det maa da have været i meget presserede Familieanliggende, at Kaptajnen havde opnået Landlov af Hs. høje Exellence.

Medens Manden i 1711 var ved Arméen i Meklenborg og Pommern, maa hans Hustru have haft Bopæl i Kjøbenhavn; thi ifølge Kjøbenhavns Garnisonskirkes Begravelsesprotokol fik hun den $12/8$ en 14-aarig og den 25. i s. M. en $3\frac{1}{2}$ -aarig Datter begravet ved Foranstaltning fra nævnte Kirke. Begge døde pludselig af en hidsig Feber, det skal vel sige af den grufulde Bubonpest, der netop i August Maaned greb saa stærkt om sig i Hovedstaden. Den sidstnævnte $3\frac{1}{2}$ Aar gl. Datter kjendes hverken fra de norske eller kjøbenhavnske Kirkebøger. Hendes Plads i Rækken af Kapt. Alfsens Børn maa være imellem Frederikke Louise og Anna Cathrine. Men Fru Alfsen skulde endnu inden Aarets Udgang ogsaa miste sin Husbond. Hans Dødsdag kjendes ikke bestemt, men han maa være død før $15/2$ 1712, thi paa denne Dag blev karakteriseret Kapt. af Livgarden tilfods, Henrich Müller, forsat til Marineregimentet, som Chef for det ved Kapt. Alfsens dødelige Afgang ledigblevne Kompagni,²⁾ og $27/9$ s. A. beretter Fru Alfsen i en Supplik at Manden er død foran Wismar i 1711. Han er da sandsynligvis bukket under for den ved Posteringen foran Wismar grasserende Blodgang.

For at forhindre Pestens Udbredelse, var Kjøbenhavn i 1711 bleven afspærret ved en Troppekordon og al Forbindelse mellem Sjælland og de andre Landsdele afbrudt. Først midt i 1712 blev det tilladt at forlade den uhyggelige Hoved-

¹⁾ ref. Sag $18/10$ 1710 § 4.

²⁾ Røg. N. 1569, 1712.

stad, og Familien Alfsen kan da antages omtrent ved dette Tidspunkt at være flyttet til Norge, hvor Fru Alfsen — foruden det Tilhold, hun kunde vente hos sin afdøde Mands Slægt — havde 3 Brødre i Krigstjeneste, og af disse indtog den ene, Peter Jacob Wilster, en fremragende Stilling som Chef for norske Artilleri. Fra 1712 til han den $15/8$ 1719 som 15-aarig Yngling optoges i Landkadetkompagniet, kan altsaa Alf Nicolaj Alfsen have haft fast Ophold paa Gaarden Mork. De følgende 9 Aar tilbragte han i Danmark, dels 4 Aar som Landkadet, dels — fra $25/1$ 25 — som Underofficer i Oldenborgske hvervede Inf. Rgmt., og først $24/5$ 1728 vendte han tilbage til Norge som Fyrværker ved Artill. Komp. i Bergen. Hans Forbliven her var dog ikke af lang Varighed. Den $3/7$ 1733 erholdt han 2 Aars Rejsetilladelse til Udlandet, for at gjøre sig habil til Hs. Maj.' Tjeneste, og der meddeltes ham Secondløjtnants Karakter, og dermed er egentlig hans Forhold til Fædrelandet — det være sig nu Norge eller Danmark — brudt. Han skal dog imidlertid — efter en Udtalelse i Søsteren Anna Cathrines Brev af $6/8$ 1745 — have været i Kjøbenhavn efter hans første udenlandske Kampagne og der indleveret et „Cart paa de Attaquer, hand havde været udj“, og skal derefter været gaaet i fransk Tjeneste.¹⁾

Efter 1734 var saavel norske Artilleri som Generalkommissariatskollegiet i Kjøbenhavn uvidende om, hvor Løjtnant Alfsen færdedes. Desuagtet fik han den $27/4$ 1739 Udnævnelse som Stykjunker, og han ansattes ved Artillerikompagniet paa Kongsvinger. Da han imidlertid stadig udeblev, lod Overkrigssekretæren Michael Numsen anstille Undersøgelser i Udlandet, og i Formodning om at han opholdt sig i de prøjsiske Østersøstæder, fik i 1740 den danske Konsul i Danzig, Krigskommissær Wagaard Ordre til at undersøge, om dette forholdt sig rigtigt. Foranlediget heraf, indberettede Wagaard, at Lt. Alfsen ikke (længere?) var i Danzig, men at han skulde være rejst til Warschau, og Konsulen vilde, gjennem en derboende bekjendt Kjøbmand lade ham tilstille et Manebrev. Der kan

¹⁾ ref. Sager $24/12$ 1749. Referendum.

vel næppe være Tvivl om, at Løjtnant Alfsen efter modent Overlæg har undladt at holde Generalkommissariatskollegiet underrettet om sit Ophold, og det synes, som om hans i Norge værende Slægt har spillet under Dække med ham, thi før man skred til at inkvirere efter Løjtnanten i Udlandet, har Chefen for norske Artilleri dog sikkert ladet forhøre hos hans Moder eller Søstre, om de kjendte hans Opholdssted, og gjen-nem Jfr. Karen Germans Vidnesbyrd — citeret i personalhist. Tidssk. V, 5, 37 — høres der dog at Alfsen havde sendt Slæg-ten i Norge de ømmeste Breve med Tilsagn om Hjælp, hvis det skulde gjøres fornødent. Det er ikke utænkeligt, at det Exempel, flere af hans mødrene Slægtninge havde givet, har haft sin Del i, at Lt. Alfsen vendte sit Fædreland Ryggen. Tre af hans kjædelige Fættre havde saaledes, — efter at have opnaaet Afsked fra dansk Krigstjeneste — expatrieret sig og vare gaaede i fremmede Potentaters Sold, og Alfsens Morbroder — den Søløjtnant Daniel Johan Wilster, der sam-men med hans Fader havde været Forlover for Major Maul — var endt som Landsforræder, og havde i 1715, som svensk Schoutbynacht ført Eskadre mod sit Fødeland.¹⁾

I 1741 var endelig Overkrigssekretærens Taalmodighed udtømt, og den $27/2$ s. A. blev den Stykjunkerplads, der var holdt ledig til Alfsen, besat med karakt. Løjtnant Fyrværker Boyesen.²⁾ Hans Gage som Fyrværker og Stykjunker fra Udløbet af hans Orlov, indtil hans Plads nu blev besat, var forbleven som Depositum ved norske Artilleri, og i 1745 anholdt da hans ovenomtalte Søster, Anna Cathrine, Overkrigssekretæren om, at være hende behjælpelig med at faa denne Sum udbetalt. Angaaende Broderen udtaler hun sig meget ubestemt og skriver „at nogle indberette at han skal være død — Gud alleene veed huad sandt er.“³⁾ Det lykkes hende dog ikke at komme i Besiddelse af Afregningen, og den $21/12$ 1748 havde man i Generalkommissariatskollegiet

¹⁾ jfr. Biogr. Lex. XVIII, 45.

²⁾ Reg. No. 187, 1741.

³⁾ Brev af $9/8$ 1745, dateret Luneby Gæstgivergaard i ref. Sag $24/6$ 1749 Referendum.

gjennem Alfsens daværende Foresatte erholdt authentisk Underretning om, at denne siden $17/6$ 1744 stod som kejserlig Stykhauptman i den bayerske Artilleribrigade, det vil sige, som Artillerikaptajn i den i 1742 til romersk Kejser under Navn af Karl VII valgte bayerske Kurfyrste Karl Albrechts ¹⁾ Armé. Af det kurfyrstelig bayerske Krigskancellis og den bayerske Artilleribrigades Attester ses, at Alfsen ikke har forsmaaet i Udlandet at slaa Mønt af det danske „Officersvon“, hvilket naturligvis i Tyskland gav ham mere Prestige.

Den Sum norske Artilleri havde opsparet ved Alfsens Udeblivelse beløb sig til 239 Rdl. 20 β . Da disse Penge brændte Chefen for Korpset, Oberst Kaasbøll paa Hænderne, nedsatte han en Kommission for at undersøge, hvem Summen rettelig kunde tilfalde. Kommissionen kom til det Resultat, at Pengene burde indbetales til den norske Officersenkekasse, og Kaasbøll indstillede da dette Votum til kgl. Approbation. Herpaa faldt der $31/12$ 1749 efterfølgende Resolution, der, da Motiveringen kan have sin Interesse — gives in extenso:

»Os er allerunderdanigst bleven refereret, hvorledes udi det Dig anfortroede norske Artillerie Corps efter din Foranstaltning er holdt en Commission for at kiende og dømme, hvem den Gage kunde tilhøre, som paa den med Sc. Lts. Character af Infanteriet standene, i Juli 1733 udenlands paa 2 Aar permitterede og siden aldeles udeblevne Stykjunker Alf Nicolaj Alfsen er bleven anviist fra den Tiid af Permissionen har været forløben, indtil den 27. Febr. 1741, da hans Plads igen er bleven besatt, og af hvilken Gage der endnu ved Choret findes i Behold 239 Rdl. 20 β , samt at Commissionen har holdt for, at disse Penge maatte udbetales til den Norske Enke-Casse, grundende deres Kiendelse paa Ordonnancen af 14. November 1740 dens 4de Articul. Men da Indholdet af denne her allegerede Articul alleneste sigter paa saadanne Casus, da en Ober-Officier udebliver over den ham forundte Permission uden nogen Intention aldeles at deserere sin Charge, hvilket ey med Grund kand siges om den her bemeldte Alfsen, som

¹⁾ ref. Sag $24/6$ 1749 Referendum.

tværtimod ved hans Engagement udi fremmed Tieneste noksom har lagt for Dagen, hvor lidet han har vaaren sindet, sig her igien at indfinde, saa havde vel Gagen quæstionis retteligen igien skullet betales til Vores Casse, liigesom plejer at skee med hvad paa en deserteret Person af Forseelse kunde være assigneret. Men dog alligevel har Vi — af særdeles Naade allermildest skienket og foræret disse 239 Rdl. 20 β den Norske Militair Enke-Casse, hvorhen du altsaa denne Summa haver at lade betale.

Og som Vi i det øvrige allernaadigst ville have forskaaned tiit berørte Alfsen for — i Medfør af Kriigs-Articlerne — at paatales for hans Udeblivelse: saa have Vi dig saadant herved til Efterretning allernaadigst villet bekiendtgjøre.

Christiansborg, den 31. December 1749.“

At Kongen ikke beordrede Oberst Kaasbøll til at forfølge Sagen mod Alfsen, skyldes vel dels Hensynet til Kurfyrsten af Bajern, dels Hensyn til de Medlemmer af Familien Wilster, der endnu stode i dansk Tjeneste, og hvoraf 3 beklædte Stilling som Stabsofficerer.

I 1754 skiftede Alfsen atter Herre og traadte fra kur-bajersk over i Kejserinde Marie Theresias Tjeneste, og fra nu af findes hans Rangtrin meddelt af Oberstløjtnant Barstad i dette Tidsskrifts V-4-181. Om man nu skal regne Alf Nicolaj Alfsen for „norsk“ eller „dansk“ overlades enhver selv at bedømme. Han havde det Wilsterske Blod i sine Aarer¹⁾ og har uden Tvivl været en energisk og tjenstivrig Officer, — men han havde sine Pletter.

---

¹⁾ Statholderen i Norge Valdemar Løvendal karakteriserer den ovenfor berørte Genmaj. Peder Jacob Wilster saaledes Il a ses defauts et ses qualités, il est bizarre et vain, et on a plus a faire avec luy qu' avec trois autres, se croyant fort suffisant. Cependant il entend son métier . . . , og denne Karakteristik kan omtrent passe paa alle Medlemmer af Officersslægten Wilster (Mem. 1711).